

Tím, že odzbrojíme společnost, neodzbrojíme gangstery, teroristy a masové vrahy. Odzbrojíme slušné lidi, kteří se nebudou moci bránit

radiouniversum.cz/cerny-pavel-2d-tim-ze-odzbrojime-spolecnost-neodzbrojime-gangstery-teroristy-a-masove-vrahy-odzbrojime-slusne-lidi-kteri-se-nebudou-moci-branit/

Pavel Černý Díl 2/2

Text 16.2.2024 44 min Přehrát

#Bezpečnost

Máme jeden z nejlépe propracovaných systémů evidence legálních zbraní, i jeden z nejlepších zákonů o jejich držení. Tragédie na filozofické fakultě však ukazuje, že na podobné útoky není pořádně připravena ani policie, ani celá společnost – a to psychicky, fyzicky i technicky. A přesto, že zkušený policejní instruktor, podplukovník Pavel Černý, v předchozí části našeho rozhovoru uvedl, že dokonale se nelze připravit nikdy, tak je plno věcí, které zlepšit jdou, byť pro politiky je naprosto nejjednodušší zpřísnit zákon o držení zbraní, což ovšem nic neřeší. Zvláště v situaci, kdy policistům chybí nejen odpovídající vybavení, ale především adepti s dostatečnou fyzickou zdatností, a to nejen do zásahových útvarů. Osvěta a příprava populace, třeba v podobě vojenské služby, a branné výchovy na školách, by podle našeho hosta mohly být užitečné, pokud by počítaly se scénáři, jako je právě útok vyšinutého střelce.

Martina: Zabránění takového skutku je asi mantrou, kterou nyní budeme všichni opakovat, doufat v ni, a snažit se. Mluví se o tom, že by třeba žadatelé o zbrojní průkaz měli absolvovat nějaké psychotesty, protože tento střelec psychické problémy měl. Co si o tomto myslíš?

Pavel Černý: A to je zase – a teď moderně řeknu – „dezinformace“. Média vlastně tvrdí, aspoň to tak vyznívá, že žádné psychologické testy dnes neběží – aspoň tak tomu z oněch článků rozumím – což zase není vůbec žádnou pravdou. Zpravidla to probíhá tak, že pokud je někdo prvožadatel, neměl nikdy zbrojní průkaz, tak ho jeho lékař, obvodák, na psychotesty zpravidla posílá. Stejně tak, jako když zjistíš, že dotyčný člověk má nějakou medikaci, je nějaká informace o tom, že by se měl léčit na nějakou psychickou chorobu, že by užíval nějaké medikamenty, které by snižovaly jeho schopnost z hlediska

manipulace se zbraní – tak by do toho mělo vstoupit to, že by měli uvažovat o omezení přístupu tohoto člověka ke zbraním. A stejně, pokud přijde k doktorovi někdo nový, a doktor ho nezná, neví o něm vůbec nic, tak ho také zpravidla posílá na psychotesty. Takže toto už všechno dávno běží. A s tím novým zákonem...

Martina: Ale je to nahodilé. To musím říci, že jsem si dělala osobní průzkum, a málokoho z žadatelů, kteří mají zbrojní průkaz, poslal jejich lékař na psychotesty.

Pavel Černý: Další věcí je to, do jaké míry je to účinné, efektivní, tedy, jak mohou takovéto psychotesty, tato forma psychotestů, někoho rozkrýt. Já jsem byl osobně účasten na takzvaném „kulatém stole“ ve Sněmovně, kde velmi zajímavě – a musím říci velmi rozumně – mluvili k tomuto tématu různí psychiatři, psychologové, a ti sami uznali, že duševně nemocní lidé – teď to řeknu zkráceně – málokdy masově zabíjejí. Tam je největší problém se schizofreniky, podle toho, co tam aspoň bylo řečeno. Ale to nejsou podobné činy. Schizofrenik někoho napadne doma, v nemocnici, na ulici, nějakou jednotlivou osobu, ale není tím, kdo svůj čin promýšlí dva roky, sbírá na to materiál, zbraně, prostředky, a vybijí si nenávist na společnosti. Toto dělají psychopati s nějakou poruchou osobnosti, kterou je, jak uznali, velmi těžké vůbec rozkrýt, protože takovýto člověk je obvykle nesmírně inteligentní, jak se ukázalo i u toho člověka, který měl...

V běžných psychotestech se nezjistí, že by někdo neměl mít zbrojní průkaz a zbraň

Martina: A z psychotestů by se to asi nezjistilo?

Pavel Černý: Bohužel. V normálních, běžných psychotestech, které běží, by se to nezjistilo, a dokonce tam uvažovali o tom, jaké psychotesty by vůbec – a zda – takovéto lidi rozkryly, jak by musely být dlouhé, složité. Jak by museli být vyškoleni, a jaké vzdělání by měli mít lidé, které by to posuzovali? A také zaznělo, a to velmi zajímavě: Kolik by dokázali vůbec těchto lidí zachytit. To vůbec není zaručeno, protože psychopaty máte ve všech možných profesích, dokonce, jak se říká, spousta jich je mezi politiky.

Martina: To jsem právě chtěla říci, že Sněmovna asi...

Pavel Černý: Protože moc, mít v rukou moc, a manipulovat s okolím, tyto lidi velmi přitahuje. Někdo by teď mohl kacířsky říci, psychotesty by měly být podmínka vstupu do politické kariéry. Ale to byl spíš vtip. Také si můžeme říci další příklady: Ten „lesní vrah“ Kalivoda kupříkladu – velmi inteligentní člověk – vyhrával úžasným způsobem vědomostní soutěže, a nadělal v nich obrovské peníze, krátce před svým činem, kdy úmyslně hromadně zabíjel lidi po lesích – proto to byl „lesní vrah“ – plánoval velkou akci v metru, kde by během jízdy metrem vybil co nejvíce lidí. Takový byl jeho plán. On byl krátce policistou, takže musel procházet bezproblémově psychotesty. A člověk, o kterém jsme se zmínili, který vyhodil ve Frenštátu pod Radhoštěm do povětří všechny své sousedy, a málem shodil barák – byla tam spousta mrtvých – byl krátce před tím u vězeňské služby, takže také musel bezproblémově procházet psychotesty. A nejzajímavější příklad: Německý pilot spáchal sebevraždu tím způsobem, že úmyslně v Alpách naletěl dopravním letadlem do horského úbočí. A ať lidé nepochybuji o tom, že piloti z hlediska periodicky opakovaných, složitých testů, jsou prověřováni na nesrovnatelně jiné, důkladnější bázi, než kterýkoliv žadatel o zbrojní průkaz. Takže vyloučit se to úplně nedá.

A jak vidíme na případech kriminality, někdy i deviace, příslušníků některých – samozřejmě, není to masové – ozbrojených státních složek, armády, policie – se to běžně stává. Když potom čte člověk titulek – je to pár let zpět – že příslušník armádní složky, který tenkrát chránil ministra obrany, měl x misí v Afghánistánu, kde bylo podmínkou doopravdy důkladné prošetření, si kupoval mimina, kojence na sex, tak člověk jenom zírá, jak jsou tyto testy průstředné, a jací lidé je mohou takto procházet.

Zabránit útokům, jako na FF UK, se úplně nedá. Museli bychom vytvořit velký kriminál. Vše obehnat ploty, rámy a rentgeny, omezit shromažďování.

Martina: Pavle Černý, když jsi nabídl takovouto mozaiku, tak najednou má člověk ještě větší strach, protože si uvědomí, že otázka, jak se tedy chránit, jak předcházet takovýmto útokům, je nezodpověditelná. Padají různé nápady: Dáme do škol bezpečnostní rámy, nebo budeme dělat namátkové kontroly. Ale zdá se, že jsou to naprosto bezzubá opatření. Nebo jak to vidíš?

Pavel Černý: Ad jedna, zabránit se tomu nedá, prostě to nejde, zvláště ne nějakými rámy – to je celkem úsměvné. Za prvé, museli bychom z naší společnosti udělat jedno velké letiště, nebo pomalu kriminál. To znamená, že všechno obeženeme ploty, všude budou rámy, rentgeny. A ten člověk, když nezaútočí na univerzitě, zaútočí vedle, v obchodním centru, na nádraží, na sportovišti, na nějakém fotbalovém utkání – kupříkladu. Prostě nemá to řešení. Nebo bychom museli omezit počet lidí na chodnících, na zastávkách, aby tam nebyla lidská ztráta, až do nich najede auto, to znamená neshromažďovat více jak tři, pět, deset, patnáct lidí.

Martina: Nečekat na autobus.

Pavel Černý: Prostě toto řešit nejde, zabránit tomu nejde. Když si to člověk vezme, tak u těch rámu by jen vznikaly obrovské fronty, které by pak byly...

Martina: Docela dobrým terčem.

Pavel Černý: Dobrým terčem a cílem pro další masovou vraždu. A teď – kacířská myšlenka – já jsem to zažil minule při rozhovoru v Českém rozhlasu. Přišel jsem tam, a oni tam mají rám, a dva vrátní, postarší, v důchodovém věku, zjistili, že zvoním. Přiznal jsem se k tomu, že mám zbraň, oni mě odzbrojili, zabouchli mi zbraň do trezoru. A za prvé, já jsem tam mohl být jediným ozbrojeným člověkem – jako bývalý policista, a člověk, který má poměrně průpravu v ovládnutí zbraně – abych zabránil podobnému útoku. A ad dvě: To si někdo myslí, že masový vrah, který by tam třeba poté přišel, obložen zbraněmi, spousty zásobníků, který se rok, dva na podobný čin připravoval, na masový útok, když to tak řeknu, v českém rádiu...

Martina: Projde rámem.

Pavel Černý: Projde rámem, nechá se odhalit, a odzbrojí ho dva důchodci? Směšná představa. Takže ten člověk u rámu by se jenom stal, v nejlepším případě, prvním cílem, a první obětí takového člověka. Je to prostě hloupost.

Tam, kde je zákaz nošení legálně držných zbraní, je volný prostor pro šílence, který může zaútočit na neozbrojené a bezbranné lidi

Martina: Ty jsi byl spoluvůrcem kampaně, která právě ukazovala na to, že místa, která jsou označena přeškrtnutou zbraní – to znamená, že tam nesmíš vstoupit se zbraní, takzvaná no gun zóny – jsou pro zločince nebo šílence místem, kdy máme jistotu, že pokud zaútočí, tak proti nim nikdo zbraň nevytáhne, protože ozbrojený je tam jen on. Mělo to nějaký dopad? Uvědomil si někdo tento paradox, že nařízení „odložte zbraň“ zločinec neuposlechne, ale uposlechne jenom legální majitel a držitel zbraně?

Pavel Černý: Vlastně to jde shrnout do jedné věty, a to: Zákazová tabulka s přeškrtnutou zbraní vlastně odzbrojí jen slušného člověka, toho, který tam mohl proti člověku se zbraní zakročít, něco udělat, zastavit, eliminovat takovou osobu, a který s ní rozhodně nechce dělat nějakou nekalou činnost, někoho zabít, po někom střílet. Určitě to nezastaví nějakého teroristu, zločince, gangstera, prostě závadovou osobu, která tam bude chtít spáchat buď kriminální čin, nebo masovou vraždu. Paradoxní na tom je, že zákazová tabulka ještě dodnes zůstala a visí na ostravské nemocnici, kde tedy...

Martina: Zaútočil...

Pavel Černý: Kde tedy rozhodně tehdy nezastavila toho člověka s nelegální zbraní, který tam potom v čekárně zabil spoustu lidí. Takže ta tabulka je tam stále, a někdo stále naivně předpokládá, že ten kus papíru, nebo umělé hmoty s přeškrtnutou pistolí něčemu snad zabrání. A je to úsměvná představa, když si myslí, že když někde tuto tabulku uvidím, tak že já položím zbraň na chodník, nechám ji tam a půjdu dovnitř? Totiž u nás to naštěstí nemá žádnou oporu v zákoně, je to jenom přání majitele objektu, jeho doporučení, které já budu klidně respektovat. Zaprvé, když mou zbraň odhalí – bude tam nějaký rám, rentgen, a tak dále – a zejména, když bude mít systém a možnost, jak mi tam zbraň bezpečně uskladnit. Pak ji klidně odevzdám, když tedy chtějí.

V Americe ovšem jsou takové no-gun-zone, že tam je nejenom přeškrtnutá zbraň, ale je tam také bič na majitele legálních soukromých zbraní, a to takový, že když do takto označené zóny vnesou zbraň, tak jsou na štíru se zákonem. Dokonce mohou přijít o zbrojní průkaz, když to řeknu lidově, o zbraňovou licenci, a mohou dokonce za to mít nějaký kriminální záznam. Pak se člověk diví, že paradoxně v Texasu, v El Pasu, byl někým vystřelen obchodní dům, a zněly zde otázky, proč v Texasu, který je zbraňovým státem, kde jsou velmi volné podmínky pro nejenom pořízení, ale i nošení zbraně. A tím tenkrát argumentovali odpůrci zbraní, že nikdo ho nezastavil ani v Texasu. Bodejť by ano. Bylo to v no-gun zóně, a ani Texasané to neriskují, protože to jsou zákona dbalí občané, aby tam vnášeli zbraně.

A poslední, co k tomu řeknu: Naše kampaň vlastně vygradovala do rozumné části kampaně, to znamená rozdávání nálepek – které si kdokoli může nalepit na svou provozovnu, obchod, a tak dále – které signalizují, že zákona dbalý občan, který přijde se svou skrytou zbraní, není jeho nepřítel, není pro něj rizikem. Naopak, může pro něj být velkou pomocí v situaci, kdy on bude v nějaké fatální situaci, někdo mu bude usilovat o život, a bude to možná dlouho jediný člověk, který mu může pomoci, když policie bude ještě na minuty, nebo desítky minut daleko. Protože i sebelepší policie – my máme dobrou policii – nemůže být vždy všude, a preventivně zločinu zabránit.

Martina: Pavle Černý, my už jsme se před pár lety zabývali tím, že zastánci zpřísnění zákona o držení zbraní často argumentují tím, že třeba ve Spojených státech je mezi lidmi hodně zbraní, a zákony tam jsou v některých státech dost benevolentní – ty jsi před malou chvílí zmínil konkrétní příklad, Texas,

a podobně – a tam že je právě hodně násilí páchaného zbraněmi. Jak říkám, bavili jsme se o tom už dávno. Jaká je situace teď? Odpovídá to tomu, že kde jsou přísné zákony, tam se zbraněmi nevráždí? Kde jsou benevolentní, tam se střílí jako u Verdunu?

Pavel Černý: Ad jedna, musíme rozlišovat, a to neradi někteří novináři, nebo neinformovaní lidé, nebo dokonce protizbraňoví aktivisté, samozřejmě respektují. Jsou zbraně legální, a zbraně nelegální. A v USA se vraždí z 99,9 procent zbraněmi nelegálními. A že to jsou také zbraně palné, ty legální, to je jedno. A potom další věc: Je zajímavé, že v zemích, které jsou sakramentsky vyzbrojené, kde je zbraň velmi častá – například Finsko, a zejména Švýcarsko, které vlastně staví na střeleckých dovednostech, na přítomnosti zbraně v příbytku občanů, protože ten, kdo odchází, tak dostává svou armádní zbraň do civilu...

Tím, že odzbrojíme společnost, neodzbrojíme gangstery, teroristy a masové vrahy. Takže odzbrojíme slušné lidi, kteří se nebudou moct bránit.

Martina: Ano, je zaplombovaná, a dělají se prý velké kontroly.

Pavel Černý: Ale v těchto zemích je dodnes kriminalita v pomíjivém množství. Takže množství zbraní, a množství páchaných činů, není přímo úměrné. V Británii nemůže člověk nosit v kapse ani malý nožík, a přitom množství pořezaných a pobodaných osob tam neustále roste raketovým způsobem. A pro někoho je neuvěřitelné a překvapivé, že v zemi, kde rozhodně civilista nemůže mít pistoli – a na celých těchto ostrovech je jenom pár loveckých zbraní, loveckých pušek – tak kriminalita s palnou zbraní roste a roste. Takže není to jenom o tom. Je to o zbraních legálních a ilegálních.

Taky se říká, že nejsou nebezpečné zbraně, ale jsou jenom nebezpeční lidé. A tím, že lidi odzbrojím, že odzbrojím společnost, neodzbrojím gangstery, neodzbrojím teroristy, neodzbrojím ty, kteří páchají trestnou činnost, nebo nějaké masové vraždy. Ty prostě nikdy odzbrojit nepůjde. Takže jenom paradoxně odzbrojím slušné lidi, a připravím je o možnost obrany – jako to vidíme ve státech na západ od nás – kteří potom budou kořistí těch, kteří zbraně nikdy neodevzdají, protože mají nelegální, neevidované, a pochopitelně nebudou nikdy usilovat o nějaký zbrojní průkaz.

Martina: Pavle Černý, proto jsi už před osmi lety v jednom novinovém rozhovoru varoval, že násilníci a teroristé se mění, a střílet budeme muset umět my sami? Protože policista opravdu nemůže stát za každým rohem. Ale řekni mi: Jak třeba může člověk s poměrně nedostatečným výcvikem zvládnout to, co nezvládnou policisté s výcvikem, který, bych předpokládala, že je přece jen o něco sofistikovanější?

Pavel Černý: Je lepší mít u sebe zbraň, a mít třeba i pochyby, jestli ji použiji správně, než mít jistotu, že u sebe nemám nic, nikdo nemá u sebe nic, a všichni mají prázdné ruce. Anebo bojovat proti teroristovi – jak se ukázalo ve Velké Británii, v Bataclanu – narvalím rohem, házením pивních sklenic, a bráněním se proti kalašnikovům a střelbě židlemi, a podobně. Asi se mnou nikdo nebude v rozporu, že je lepší mít zbraň s částečným výcvikem.

Ale v České republice je pár let úžasná možnost, kterou státy na západ od nás nemají: Zde totiž občané nejenom že mohou – velká část, prakticky většina z vlastníků více jak 310 tisíc zbrojních průkazů – denně, pravidelně, dle své úvahy zbraň může nosit. Ale také zde byla přijata nová legislativa, která se

jmenuje „stanovená záloha státu“. A to je vlastně zákon o tom, že běží státem podporované školení, kurzy, které rozvíjejí u majitelů zbrojních průkazů základní dovednosti.

A ještě k tomu jedna vsuvka: Nemálo, velká část majitelů zbrojních průkazů, jsou příslušníci ozbrojených složek. Takže to jsou civilní zbraně a privátní zbraně, a velká část z nich je právě policistů, kteří si nemohou – jak jsme se o tom bavili – nosit zbraň domů – celníků, příslušníků vězeňské služby, příslušníků městských policií, kteří si všichni pořizují privátní zbraně, a nosí je i pro naši ochranu. A také si za své vlastní peníze ve svém volnu zvyšují schopnosti, které jim stát neposkytne, a vlastně si dělají výcvik ve svém vlastním volnu, což díky bohu za to.

A další věc: Část majitelů zbraní dává opravdu nemalé peníze, a nemalou energii do svých střeleckých, a dalších dovedností. A mohu říci ověřeně, že zde běží spousta kurzů, které dělají velmi kvalitní společnosti, a procházejí jimi tisíce a desetitisíce lidí. A mohu říci opravdu zasvěceně, že tisíce a desetitisíce majitelů legálních soukromých zbraní, kteří nejsou členové ozbrojených složek – jsou to naprostí civilové – mají vyšší střelecké dovednosti než příslušník armády, nebo policie – vyjma nějakých speciálních jednotek.

A to poslední: Jak jsme se bavili o stanovené záloze státu, tak nyní – prostřednictvím ministerstva vnitra, které vlastně akredituje speciální společnosti, které potom mohou dávat, s podporou státu, výcvik majitelům zbrojních průkazů – jsou takové speciální kurzy, jako právě ochrana měkkých cílů. Kurzy, které jsou cílené na zvyšování schopností k obraně vlasti, s kurzy dovedností s dlouhou zbraní. Takže vlastně trochu po finském, nebo švýcarském vzoru, se nám zde do budoucna připravují tisíce a desetitisíce občanů, kteří mohou hrát zásadní úlohu v obraně naší země, nebo v případě nějakých bezpečnostních problémů. A oni potom dokonce skládají po určité fázi kurzů přísahu, a mohou být další, velmi užitečnou složkou v kooperaci třeba s policejními složkami. Představa je taková, že v případě třeba blackoutu, kdyby docházelo k rabování, nebo pro ochranu rozdělování potravinové pomoci, může takovýto příslušník stanovených záloh chodit s policistou, a pomáhat mu udržovat pořádek. Stejně jako to dělá koneckonců voják, který nemá policejní pravomoci, a vidíme ho s puškou a s páskou „POLICIE“.

Bojeschopných vojáků máme asi 7 000, a aktivních záloh 3 000. A mít k tomu statisíce vycvičených lidí, z řad vycvičených a prověřených občanů se zbraní, je velká výhoda.

Martina: Jak se k tomu občan dopídí? Protože já třeba o těchto kurzech teď od tebe slyším poprvé, a možná nebudu sama. Tak jakým způsobem se mohou lidé přihlásit? Kde zjistí informace?

Pavel Černý: Já bych řekl, že by to chtělo o tomto větší osvětu. A to nejenom mezi majiteli zbrojních průkazů, ale mezi celou společností, aby lidé věděli, jakou výhodu my máme. Od nás na západ občané nemohou nosit zbraně. Od nás na západ dokonce někde nemohou nosit ani pepřové spreje, teleskopický obušek, natož nějakou pistoli. A vezměme si, že my máme, a postupně si zde trénujeme z prověřených, zdravotně způsobilých osob tisíce, desetitisíce, a do budoucna doufejme statisíce lidí, kteří mohou působit vedle naší skutečně mizivé armády. Protože podle odhadů je bojeschopných 6 až 7 000, a aktivních záloh máme 3 000. A vedle tohoto mít deseti a statisíce vycvičených lidí z řad prověřených a průběžně prověřovaných občanů, je neuvěřitelná deviza.

Martina: To znamená, že by v žádném případě úsilí občanů nemělo končit jen získáním zbrojního průkazu?

Pavel Černý: Také to tak ve většině případů nekončí. Tito lidé se rozvíjejí po vlastní linii, a nyní dokonce s podporou státu na bázi nové legislativy, což je světové unikum, a budme šťastni, že to máme, a hlavně nebořme si to.

Martina: Jen jsi mi neřekl, kde se tedy lidé mohou dozvědět, že je jim nějaký kurz šitý téměř na míru.

Pavel Černý: Půjdou na stránky vnitra, a zjistí si informace o stanovené záloze státu, nebo si vygooglují společnosti, které takovéto výcviky s garancí státu, s jeho podporou, nabízejí. Tudiž, když daný člověk potom zvládne všechny kurzy, které jsou nabízeny – mají určitou posloupnost – splní přísahu, a dokonce od našeho státu dostává dotaci na náboje, takže tento člověk potom střílí za prostředky nás všech, což je správně, protože takovýto člověk nám do budoucna může být hodně k užitku.

Martina: Jenom mi něco říká, že to nebude zadarmo a že takovýto člověk by mohl v případě nějakého konfliktu velice rychle spadnout do takzvaných „předurčených“, a mohl by se...

Pavel Černý: Tam není povinnost.

Martina: Není?

Pavel Černý: Není tam naprosto povinnost, že by se upsal – teď nechci říct slovo – ďáblu. Protože nikdy nevíme, kdo tento stát povede, s jakou politikou, a spousta lidí k tomuto měla od počátku určitou rezervovanost a vyjadřovala obavy: „Já teď udělám kurzy, splním přísahu, a za pár nábojů, které si radši koupím sám, mě pak pošlou bojovat na druhou stranu světa za kdovíjaké zájmy.“

Martina: Vystihl jsi mé obavy.

Pavel Černý: Ne, takto to není. Takto to určitě není, a dotyčný člověk tam vlastně slibuje, přísahá, že skutečně to bude možnost využít, ale v konečném rozhodnutí, zda bude povolán, a bude chtít, či nechít pomoci, bude mít konečné slovo on.

Někteří lidé se díky držení zbraně stali lepšími lidmi. Například přestali pít, protože člověk, který se napije, nesmí mít u sebe zbraň.

Martina: Pavle Černý, ty jsi cvičil policejní jednotky v nejdrsnějších částech světa, v Afghánistánu, v Mexiku, Kongu, Togu, v Číně, Kuvajtu. Existuje nějaká země – a nemyslím zrovna z těch, které jsem vyjmenovala – která by nám mohla sloužit za příklad? Za příklad přístupu, vztahu lidí ke své vlastní bezpečnosti, a svému nejbližšímu okolí?

Pavel Černý: Shrnu to takto: Asi ne, nebo určitě ne. Já dodnes, zvláště po tom, co jsem v rámci své práce procestoval celý svět, se ad jedna neuvěřitelně rád vracím domů, a jsem šťastný, že jsem se narodil zrovna v této zemi, že můžu žít v této zemi, protože tato zem je určitý ostrov. Určitý ostrov, někdy v nejistotě, v chaosu, ostrov zatím bezpečný, kde je bezpečnost na velmi vysoké úrovni, kde – ač si mnozí lidé rádi kopnou do policie – máme bezpečnostní složky skutečně na velmi vysoké úrovni, i z hlediska výcviku a výbavy. Vždy jde něco zlepšovat, ale v porovnání se světem to tak je.

Máme – a to je velmi zajímavé – zákon o zbraních, který je pro někoho celkem liberální, ale je funkční, velmi demokratický. Zbraně zde mají skutečně lidé prověřeni, a ať pomineme tu nesmírně tragickou věc, k podobným věcem, a vůbec k excesům, zde dochází skutečně minimálně. Zbraně zde nosí pravidelně desetitisíce, možná statisíce lidí denně, a přesto, jak vidíme, z hlediska počtu nějakých excesů, problémů, které by s tím byly spojeny, s tím není problém. Takže když někdo z aktivistů, nebo oponentů řekne: „Oni by tady lidé nakonec nosili zbraně.“ – tak neví, že tady třicet let kolem něj denně spousta lidí zbraně nosí. To znamená jedno – že je to bezproblémové. Oni o tom totiž ani neví. To znamená, je to efektivní, a kdo chce mít zbraň – a ke zbrojenímu průkazu není jednoduchá cesta – tak ji nakonec mít může, když splní velmi náročné požadavky. Ale potom žádný úředník – pokud splníte velmi náročná kritéria – vás nemůže posuzovat podle toho, jak se vyspí, nebo dle svého ideonázoru, jestli už jste splnil, nebo na co si ji pořizujete, a nemůže vám říkat, že zbraň nepotřebujete, jako je tomu ve spoustě států. Když náročná kritéria splníte, stát vám musí zbraň poskytnout. Ovšem může vám ji také sebrat, protože pravidla jsou velmi tvrdá. Stačí jenom dva přestupky, a člověk má po „zbrojáku“. Je to tedy člověk, který se nikdy nehádá, nikdy nepere. Někteří lidé mi dokonce pověděli: „Já jsem začal být zodpovědnější“. Někteří lidé – protože zbraň a alkohol nejdou dohromady, a takový člověk by o zbraň rychle přišel, protože v tu chvíli je to přestupek, kdyby použil alkohol, a měl u sebe zbraň – dokonce říkají: „Od té doby, co mám zbraň, ani nepiji.“ Takže vlastně z něj zbraň dělá, bez přehánění, lepšího člověka. A to, že jsme země, kde ještě můžeme naplno mluvit, a projevit svůj názor, tak i to patří do mé definice toho, proč jsme neuvěřitelným, úžasným ostrovem, kterého si vážím, a kam se vždy budu rád vracet. Ať to ale vydrží.

Martina: Pavle Černý, ty tady hovoříš o naší republice jako o „ostrově bezpečí“, a je dobré, že, myslím, většina posluchačů s tebou bude souhlasit, byť o svobodě slova, a podobně, bychom asi už mohli v mnoha případech s úspěchem diskutovat. Ale řekni mi: V čem se o tuto naši malou Českou republiku bojíš? Co myslíš, že by jí do budoucna mohlo hrozit, a co by mohlo způsobit, že tady třeba už tak bezpečno nebude?

Pavel Černý: Hned můžeme zmínit svobodu slova: Já zatím nemám problém, a mohu naplno říkat, co si myslím. Nikdy jsem s tím problém neměl. A když to srovnám se státy, kam bych kdysi za svobodu utíkal – a já jsem zažil totalitní režim – tak tam už lidé nemohou naplno povídat o tom, co si myslí. A já, když se s nimi někdy bavím – například ze západní Evropy, někdy i z USA – tak tam politická korektnost spoustu věcí ničí. Ničí demokracii, a přitom paradoxně pro mě byly tyto státy kolébkou demokracie, a toho, že si tam lidé mohou říkat, co chtějí. Další věcí je právě odzbrojení obyvatelstva. A to vlastně zapadá do toho, že lidé nemohou říkat, co chtějí. Lidé se nemohou sami bránit, nemají čím. To zapadá do větší kontroly těchto zemí. A jsou to země, které nikdy nezažily – a to je možná naše výhoda – to, co jsme zažili my, tedy totalitu. To znamená naše ovládnutí, naši kontrolu. My jsme trošičku ve východnější Evropě, ve které jsme na ztrátu svobody senzitivnější. A to je dobře. A to je možná důvod, proč si nechceme nechat svobodu brát, včetně svobody slova, a včetně možnosti se legálně ozbrojit.

A na konec ještě jedna věc, která by nás mohla zlikvidovat: Měli bychom sami rozhodovat o tom, kdo zde s námi bude žít. To znamená, nenechat si nějakým nedobrovolným způsobem vnutit, nějakými kvótami, zničení naší bezpečnosti lidmi, kteří by byli neintegrovatelní – což se děje ve spoustě zemí, zejména na západ od nás – kteří nám sem budou importovat to, před čím prý tito lidé utíkají, tedy válku, násilí, nesvobodu. A naopak budou chtít k nám toto dovážet. Prostě poučme se, pokud to půjde. Poučme se

z chyb, které spousta lidí a spousta států udělala, a já doufám, a budu tedy optimistický, že v rámci budoucnosti je z čeho se učit. Takže, jak se říká, vlastní zkušenost je sice nepřenositelná, ale já bych takovou zkušenost prožít nechtěl.

Starejme se o to, kdo nám vládne, kdo za nás dělá rozhodnutí. Chodme k volbám. Politici jsou pouze naším placeným servisem, který můžeme vyměnit, a ne vrchností.

Martina: Pavle Černý, ty jsi teď řekl, na co bychom si měli dát pozor. Mnozí, kteří před tím veřejně varovali, získali nálepky xenofobů, získali veřejnou dehonestaci, takže mi to teď nejde úplně dohromady s tím vším, co jsi říkal ty. Rozumíš mi?

Pavel Černý: Myslím, že mám nárok říci spoustu věcí naplno. Víte, nějaký salónní – nechci říci „salónní neolevičák“ – nějaký naivní člověk, který bude dělat dobro z tepla svého domova, nakrmený, s plným žaludkem – může mít jiný názor než já. Já jsem procestoval celý svět, a nemyslím si, že nastěhovat celou Afriku do Evropy je dobrým krokem. A nebude to dobré ani pro tu Afriku, ani pro tu Evropu, i kdybychom odtamtud do Evropy odtahali nejschopnější lidi, protože Afriku tím totiž hodíme jenom do větší bídy. Já myslím, že je lepší učit – jak se květnatě říká – v Africe lovit ryby, než aby je od nás dostávali.

Já jsem třeba v Africe hodně působil, a snažil jsem se zvyšovat tam formou výcviku mnoha a mnoha bezpečnostních složek bezpečnost. Protože bez bezpečnosti nepůjde nahoru ekonomika, bez bezpečnosti bude stálá bída. A pokud se bezpečnost těchto zemí nezlepší, tak se nedostanou z chaosu, ze zmatku, z někdy opravdu neuvěřitelné bídy, ve které jsou. Pojdme jim pomoci tam, aby se naučili, co potřebují k tomu, že se o svůj blahobyt budou schopni postarat sami. Já jsem se k tomu snažil přispět vlastním úsilím. Jak říkám, já můžu spoustu zemí kritizovat, i afrických, já jsem – když to tak řeknu – s tamními obyvateli doslova jedl z jednoho talíře, doslova pil z jedné lahve, takže mě těžko může někdo označit za rasistu a xenofoba pro mé názory. Už proto, že jsem také „Černý“.

Martina: Pavle Černý, ty máš určitě právo se k těmto bezpečnostním věcem vyjadřovat z pozice své práce, své zkušenosti, dosavadního profesního života. Ale pak někdo za tebe podepíše povinnou solidaritu, a můžeš si své rady – promiň – říkat akorát tak tady u mě.

Pavel Černý: A to je ta občanskost, kterou bychom měli zvyšovat a na kterou my, jako „Liga Libe“, dosti apelujeme. To znamená: Starejme se o to, kdo nám vládne. Starejme se o to, kdo za nás dělá rozhodnutí. Buďme občanští. Chodme k volbám. Dumejme o tom, koho budeme volit, a koho ne. Zajímavá věc je, že když spoustě politiků říkám, co si myslím, to znamená, že jsou naším pouhým placeným servisem – který můžeme kdykoliv libovolně vyměnit – a ne žádnou vrchností, ne žádným naším vládcem, tak z toho trošičku znejstí, nebo jsou naštvaní. Moc se jim to nelíbí. Ale ona je to pravda. Je to servis jako jakýkoliv jiný: Oni dělají. My si je zvolíme do nějaké funkce, a pokud s nimi nebudeme spokojeni, vyměňme je. A ať tam jsou takoví, kteří naše názory – ty většinové – budou brát v úvahu, budou kopat za nás, budou kopat za naše zájmy, národní zájmy, za naši zemi, ne za nějaké ostatní země. Takovéto politiky volme. Vždyť je to přirozené. Já myslím, že toto je demokracie, úplně esence demokracie v nejčistší formě.

Stalo se, že jsme jako „Liga Libe“ u některých politiků iniciovali to, že se prostě vyměnili, a oni potom byli naštvaní. To je výměna servisu. A nikoli nějakým pučem, jako v Africe, ale prostě volebním systémem. A tak to prostě má být.

Já jsem zažil proslov jednoho nejmenovaného senátora, který měl – v rámci i našich aktivit, které později vedly ke změně ústavy, a zavedení ústavního práva na obranu se zbraní, které se nám povedlo, a nebylo jednoduché změnit poprvé, asi po třiceti letech, ústavu – v Senátu zapšklý, našťvaný projev, a řekl, že mu nyní naší vinou občané vyhrožují. A já jsem se trošičku zděsil a říkám: „Proboha, kdo to tomu senátorovi, možná naším jménem, píše?“ A pak ve svém projevu pokračoval, a víte, čím mu vlastně vyhrožovali? Nezvolením. A pro něj to byl takový šok a taková nespravedlnost. Protože podle něj to má být tak, že ho někdo má hodit do urny, a pak už se nemá zajímat, co koná, myslí, dělá. On prostě rozhodne za nás dle své úvahy. A díky Bohu, takováto představa politiků se mění. A to je dobře.

Martina: A tak nám teď Pavel Černý vytvořil ideální svět, ve kterém by byla radost žít. Realita je, pravda, trochu jiná, ale zatím je to ještě stále částečně na nás. Pavle Černý, moc děkuji za návštěvu. Moc děkuji za tvé zkušenosti a děkuji za otevřenost.

Pavel Černý: I já děkuji za pozvání, a hezký den.

Všechny příspěvky s Pavel Černý

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.

Kupředu do minulosti

Pavel Černý Díl 1/2

Člověk, který udělá to, co na FF UK, obvykle nečeká, že přežije. Ví, že ho nepůjde postihnout. Takže se obviní majitelé legálních zbraní
